List 10. V Ljubljani, dne 25. aprila 1908. Leto VI.

Izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu. Stane na leto 6 K, na pol leta 3 K. Posamezni listi po 30 vin.

Naročnina naj se pošilja upravništvu. Rokopisi pa uredništvu „Ježa“ v Ljubljani. Inserati se računajo po dogovoru.

Ježa

Glasilo veseljakov

V gorah.

Vodnik: «Zaradi večje varnosti Vas bom privezal na vrv.«

Turist: «Čemu? Saj vam ne bom — ušel.«

Moderna anonca.

Mlad, brhek kavalir se želi oženiti. Posredovanje upnikov se ne izključuje.

Nazori frklje.

„Gospod, oprostite, kaj pa je pravzaprav vaš poklic?“

„Inžener za tunelske stavbe sem.“

„Oh, dražestno, to so pač najlepše stavbe na svetu.“

Utrink.

Ako vam ženske pokažejo en prst, je gotovo prstanec.

PONESREČENA ZVIJAČA.

„Naša dražestna Liana de Boeufbraise še vedno ni došla!“ javil je živahni marki Rocheville svojim gostom, ki so prišli na njegov grad v Normandijo za par dni na razvedrilo. Šest prijateljev in štiri prijateljice so se odzvale njegovemu povabilu, tudi Liana je obljubila, vendar pa je brez opravičenja izostala.

Govorilo se je o pariški poletni sezoni. Mala Evelina iz varieté „Eden“ je pripovedovala, da Pariza tudi poleti ne zapusti, ker se baš poleti da v velikem mestu igrati največja vloga. „Po poletni sezoni“, čebljala je mala Evelina „nas veliki svet s svojimi toaletami, ekvipažami in celimi tropami častilcev kar v senco potisne. Med poletjem pa, ko prebivajo ti ljudje ob obalah morja ter po raznih kopališčih, tedaj se razširi naš delokrog, tedaj smo me kraljice v Parizu.

Rudečelasa Evgenija z „Bouffes frivoles“ je Evelini pritrjevala, dostavila pa je še, da ji je Pariz med vročim poletjem še iz druzega ozira najljubše bivališče in sicer iz patrijotičnega: „Maščevanje za Sedan! Poleti kar mrgoli Nemcev, zlasti Prusov po Parizu“, je nadaljevala. „Na te tujce imam posebno piko in sem jim v zadnjih dveh poletjih izvabila nad 20.000 frankov. Ko bi bilo med Francozinjami vsaj pol milijona takih patriotinj kakor sem jaz, pa bi imeli že davno onih pet milijard iz leta 1871 nazaj.“

Tretja dama, vitkostasa blondinka Lulu de Brion je tudi pripovedovala, da se maščuje za Sedan nad grabežljivimi Prusi, kakor njena prijateljica Evgenija, poleg tega pa svoj patriotizem kaže tudi še s tem, da je velika oboževateljica imovitih Rusov.

Četrta prijateljica Fifi Midinette se je sicer pridružila mnenju svojih prijateljic, dostavila pa je, da poletna vročina slabo vpljiva na moške in da je treba že posebne zvijače, da se dosežejo ž njimi poštene zveze. „Izumila sem sicer sredstvo, ki mi za sedaj še pomaga iz zadrege; koliko časa bo vleklo to sredstvo, pa ne vem!“

„Kakšno je to sredstvo?“ prekinile so jo vse tri navzoče prijateljice obenem.

„Oblečem se v belo toaleto, grem na kolodvor pred odhodom kakega vlaka ter maham z robcem odhajajočemu vlaku, potem pa zapustim žalostna in potrta kolodvor. Navadno se mi pridruži kak usmiljen kavalir, kateremu potožim, da me je za celo leto zapustil soprog, s katerim sem šele štirinajst dni poročena, in tolaži me tako dolgo, da pozabim na izmišljeno

slovo ter se oklenem novega prijatelja. Ako mi ne gre vse gladko in da mi sama žalost ne pomore do uspeha, padem tudi v omotico in to sredstvo mi je doslej še vselej pomagalo."

Tako je pojasnjevala Fifi svojo zvijačo, ko je pridrdral voz pred palačo gostiteljevo in iz voza je skočila željno pričakovana Liana de Boeufbraise.

„Tako kasno?" pozdravil jo je očitaje gostitelj, „in celo v žalni toaleti namesto v zračni letoviški?"

„Ker pridem naravnost s policijskega urada in se nisem imela časa preobleči, hitela se je Liana vsa zasopljena opravičevati. „Doživela sem namreč danes silno neprijetno dogodbico. V zadnjem času imam posebno metodo seznanjati se z radodarnimi gospodi. Oblečem se v črno ter grem na pokopališče ter ihtim ob kaki novi rakvi tako dolgo, da dosežem svoj namen. Danes dopoldne sem zopet tako slonela ihteča in zdihujoča ob novi rakvi, na kateri se je lesketalo ime „Matthieu Garbault 1849—1904", ko pride mimo elegantno oblečen mladenič ter me s prikupljivim glasom vpraša, po kom tako žalujem. Prenehala sem z ihtenjem ter molče pokazala na blesteč napis. A tako, Matthieu Garbault je bil vaš znanec?" začudil se je mladenič. „Ne samo znanec, bil je moj nepozabljivi soprog!" odvrnila sem mu jaz ter si brisala solze. „Kaj je bil moj stric Matthieu oženjen?" začudil se je mladenič še bolj.

„Ko sem to čula, prestrašila sem se nepopisljivo. No, lepo sem jo zavozila, sem si mislila! Mladenič je toraj nečak umrlega Garbaulta. Pomirila pa sem se takoj. „Ni bil ravno moj soprog, toda...." nadaljevanje sem pogoltnila s solzami, mladenič pa naj si pojasni sam, kakor si hoče. Edina moja želja pa je bila, odkuriti jo kar najhitreje z nesrečnega kraja.

Obrnila sem se toraj ter hotela oditi, toda tedaj me zgrabi neznanec za roko ter zakriči nad menoj: „Stojte, ne bodete mi jo tako popihali, dovolj dolgo sem zasledoval ono ničvrednico, ki je izvabila mojemu stricu dvajsettisoč frankov. Sedaj sem vas zasledil slučajno in šli bodete z menoj na policijo, da se nadalje pogovorimo, kajti miroval ne bom prej, dokler nisem do zadnjega vinarja pokrit, ako vam tudi poberem zadnjo dragocenost.

Zaman sem prisegala silovitežu pri vsem kar mu je svetega, celo pri spominu njegovega meni popolnoma neznanega strica, da sem nedolžna. Obstala sem mu svojo zvijačo, toda silovitež se ni dal omehčati, temveč je celo trdil, da ga hočem s tem le preslepiti, da bi me izpustil.

Naposled mi ni druzega preostalo, kakor odpeljati se z njim na policijo.

Štiri ure sem ondi čakala, da je prišel sodnik de Fleury, ki me je k sreči poznal ter se zame zavzel. Njemu se imam zahvaliti, da sem že prosta in tu med vami; silovitež pa sedi zdaj namesto mene zaradi omejitve osebne prostosti. Pri izbiranju svojih soprogov pa bom odslej previdnejša."

Toraj.

Gospica: «Veste kaj, gospod; Vaša ljubezen je meni — klobasa».
Gospod: «Potem pa dobro: kar vgriznite vanjo!»

Umestno uporabljena prislovica.

A: „Ti, ali že veš, da je zdravnik doktor Mazački umrl?"
B: „Prav je! Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade!"

Slučaj.

On: „Reci mi toraj svojo zadnjo besedo!"
Ona: „Denar!"
On: „Čudno; tudi prva tvoja beseda je bila: denar!"

SMOLA JE SMOLA.

Lev Bohinjski je imel zelo burno preteklost za seboj, ko se je vkrcal na parnik „Rudeče zvezde“ ter odplul proti Ameriki.

Prvotno namenjen za vojaški stan, moral je že kot poročnik odložiti svojo uniformo, ker je svoje malo podedovano premoženje v dveh letih docela pognal in potem delal dolgove, katerih seveda ni mogel plačati.

Tega ste bili krivi dve stvari. Šport in pa ženske. Konji-dirkači so mu požrli tretjino premoženja, lepe ženske pa ostali dve tretjini.

Zadnja njegova strast je bil avtomobil. Bil je najživahnejši šofer-amater celega mesta, toda ločiti se je moral od svojega dragocenega avtomobila, ker so mu ga zarubili.

Po tej nesreči z avtomobilom se je začela za živahnega Leva žalostna doba. Vršitev kakega športa stane denar in denarja Lev ni imel. In ženske. Brez denarja tudi ni ljubezni. Še celo prijatelji so ga začeli zapuščati, kajti ubožani lehkoživec nima pravice do prijateljstva. Tako je prišlo, da je Lev Bohinski, utrujen Evrope, sklenil poskusiti svojo srečo onkraj velike luže. V Njujorku je našel kmalo sebi primerno službo. Nastavljen je bil kot zasebni tajnik bogatega Mr. Beningsona z visoko plačo. Vžival je toliko zaupanje svojega šefa, da ga je moral zastopati čestokrat v najraznejših zadevah. Žalibog, Lev je prekoračil to zaupanje. V odsotnosti svojega šefa, zastopal ga je nekoč pri brhki Mis Nevin, ljubeznivi gledališki umetnici. Ko je Mr. Beningson nekoč nepričakovano obiskal svojo zasebno prijateljico, našel je pri njej svojega zasebnega tajnika, v zasebni situaciji. Ta nezvestoba obeh udeležencev ga je tako silno raztogotila, da je oba zapodil.

Tako je stal Lev Bohinski zopet brez posla na cesti. Preklinjal je svojo usodo in vse ženske, ki so edino krive njegove nesreče in zaklel se je, da se z ženskami ne bo nikdar več pečal, ako dobi zopet kako primerno službo.

In posrečilo se mu je. Najbogatejši njujorški miljonar Mr. Wangold je iskal šoferja in ko se mu je predstavil Lev Bohinjski, vsprejel ga je ter mu obljubil dvesto dolarjev začetne mesečne plače, hrano in stanovanje. Bohinski pa ni bil všeč samo ameriškemu nabobu temveč tudi njegovi lepi ženici Daisy Vangold.

Bohinjski se je že prve dni svoje službe strašno zaljubil v lepo ženico toda svoji prisegi zvest, ni se hotel spuščati v nobeno nevarnost.

Zakonska dvojica Vangoldova je bila s svojim novim šoferjem izredno zadovoljna in po preteku enega meseca mu je povišal plačo še za dvesto dolarjev.

Bohinski je bil sedaj plačan, kakor kak avstrijski minister. Mr. Vangold je zapazil z največjim veseljem, da je brhki Lev mož plemenitega značaja. Kako taktno in fino nastopa napram njegovi soprogi ... takemu možu bi lahko z mirno vestjo zaupal celo svojo živahno ženko.

* * *

Začetkom oktobra se je podal Mr. Vangold na daljše potovanje. Daisy Vangold pa se je začela baš v odsotnosti soprogovi izredno zanimati za avtomobilski šport. Zaradi lepega šoferja pa ji je bil ta šport še bolj k srcu prirastel. Bohinski je zapazil že davno v očeh lepe Daisy da ji je ljub, toda prisega ga je vezala, da se ni podal zopet v kako nepremišljenost.

Nekega lepega jesenskega večera peljal se je Bohinjski z lepo Daisy v najbrzejšem diru v okolico njujorško. Kaki dve uri sta že dirjala po cesti ter se že nad sto kilometrov oddalila od mesta ... tedaj je nekaj počilo ... kratek sunek ... in partija je splavala po vodi. Avtomobil se je izdatno poškodoval ter obstal sredi zapuščene ceste. Vsi poskusi, da bi ga vsaj za silo popravil so bili brezuspešni in daleč naokoli ni bilo videti človeškega bivališča.

Med tem se je stemnilo. Sedaj ni bilo več časa premišljevati, temveč je bilo treba skrbeti za kako prenočišče. Daisy zaradi tega še ni bila tako žalostna, kakor bi si kdo mislil, samo tožila je, da bo težko sama tako daljo hodila, ker je vajena opirati se na svojega spremljevalca.

Bohinjski je razumel. Podal je galantno Daisy svojo roko, a ni izpregovoril vso pot niti besedice, pač pa je na tihem od časa do časa vzdihnil: „Ne pelji nas v skušnjavo!“

Lepa Daisy in Bohinjski sta slednjič dospela do samotno stoječega posestva. Poškodovani avtomobil so na Bohinskijevo prošnjo gospodar ter njegovi hlapci privlekli za njima, med tem pa je stregla gospodinja, kakor je vedela in znala svojima gostoma.

Vprašanje zaradi prenočišča je bilo takoj rešeno. Ena soba z dvema posteljema je bila na razpolago.

Bohinjski je hotel temu ugovarjati ter zahtevati za vsakega posebno sobo, toda Daisy mu je namignila, naj molči in naj pusti ljudi v mnenju, da sta poročena. „Meni ti ljudje ne vzbujajo posebnega zaupanja,“ je tiho nadaljevala. „Bila bi vso noč v smrtnem strahu, ko bi morala sama v sobi prenočevati. Imam pri sebi tolike dragocenosti, kar so ljudje opazili in se z vidno pohlepnostjo zanje zanimali. Kako lahko bi me ponoči napadli, oropali ali celo umorili. Vi morate pri meni v sobi ostati!“

Daisy je dobro opazila tudi v očeh Bohinjskega tedaj pohlepnost, toda njega se ni prav nič bala; nasprotno še prav veselila se je te pohlepnosti.

„No, to bo lepa noč,“ si je mislil Bohinjski, „toda prisege ne smem prelomiti ter svojo lepo službo s kako nepremišljenostjo spravljati v nevarnost. Mr. Vangold bo moral biti z menoj zadovoljen, ne bom se niti dotaknil lepe njegove ženice!“

Uro kasneje je bil Bohinjski sam z dražestno Daisy v sobi z dvema posteljema.

Bilo mu je zelo toplo.

Gospa Daisy ga je tedaj kratko nagovorila: „V vas stavim svoje popolno zaupanje. Vem, da ste plemenit kavalir. Obnašali se bodete tako, kakor moje zaupanje v vas zasluži. Postelja tam na levo v kotu je vaša, ta na desni strani pa moja. Postavite špansko steno pred mojo posteljo in ... lahko noč! Prepričana sem, da moje pričakovanje ne bodete varali!“ In skrila se je za špansko steno.

Gospa Daisy je morala imeti izredno veliko zaupanje v Bohinjskega, kajti niti sveče ni ugasnila, ko se je razpravljala. Morda tudi ni opazila, da se je vse njeno ravnanje vzlic španske stene lahko opazovalo v velikem zrcalu, ki je viselo na steni.

Bohinjski je bil v peklenskih mukah. Šumenje svilnatih kril. Zamašil si je ušesa. Toda podoba v zrcalu. Zatisnil je oči in natihoma molil: „Ne pelji nas v skušnjavo!"

* * *

Naposled je krasna Daisy ugasnila luč. Dolgo ni zaspala. Nemirno se je valjala po postelji. Škripanje postelje je Bohinjskemu vse izdalo. Vrgel se je oblečen na svojo posteljo.

Naenkrat je začul srebrn nje glas: „Gospod Bohinjski, ali ste še tu!"

„Na ukaz, milostna!"

„Mislila sem že, da ste me zapustili in bati sem se začela!"

„Vaša želja je meni ukaz, milostna!"

Bohinjski — (zdaj ni niti več dostavila „gospod" — ali ste oblečeni?"

„Na ukaz, milostna!"

„Prosim, prižgite luč in prinesite mi kozarec vode!"

Ko je Bohinjski podajal lepi Daisy, ki je v zapeljivem negliže ležala pred njim, vodo, tresla se mu je roka, treslo se mu je celo telo, toda svoji prisegi je ostal zvest. Gospa Daisy pa ga je začudena gledala, ko se je z globokim poklonom oddalil od nje.

* * *

Naslednje jutro vstal je po prečuti noči Bohinjski s svojega mučeniškega ležišča. Tudi gospa Daisy je vstala, oblekla se brzo ter se prikazala izza španske stene, katero je jezna bacnila, da se je prevrnila po sobi. Bila je tako zlovoljna, da se mu na njegov udani pozdrav: „dobro jutro, milostna," niti odzvala ni. To je torej zahvala za njegovo vestnost.

Boječe se je približal svoji lepi gospodinji ter jo vprašal pogumno: „Ali je milostiva zadovoljna z menoj? Ali sem se svojemu stanu obnašal primerno? Ali sem vaše zaupanje potrdil?"

Gospa Daisy ga je zaničljivo pogledala od nog do glave ter pripomnila: „Obnašanje mladega kavalirja napram lepi ženski sem si gotovo docela drugače predstavljala. In nekaj ne morem zamolčati. Zaupanje, ki sem ga stavila v vas, ste temeljito varali. Vaše obnašanje to noč, sploh ni bilo obnašanje! Sramovati se moram za vas, kajti to ni bilo od vas možato!"

* * *

Bohinjski se je na tihem imenoval osla! V nepravem trenotku je hodil po ozki stezici nravnosti in pri tem izgrešil pravo pot.

Teden kasneje ga je Mr. Vangold odpustil iz službe s pripomnjo, da milostiva ž njim ni zadovoljna. Bohinjski pa je moral lepo svojo službo zapustiti ter molčati. Resnice bi mu itak nihče ne verjel.

Drznost.

Tovarnar: «To je nečuveno! Eno leto ste komaj pri meni v službi, pa se že drznete poljubovati mojo hči. To jaz ne trpim!»

Knjigovodja: »Toda, gospod šef; ko bi bil že petdeset let pri vas v službi, bi pa gotovo vaša gospodična hčerka ne trpela, da bi jo poljuboval.«

Zafrkljivež.

Igralka (pri zdravniku): „Prosim, gospod doktor, za kako pomoč. Vsak dan slišim slabeje!“

Zdravnik: „Čudno, jaz sem pa čul, da vsakega takoj — uslišite!“

V šoli.

Učitelj: „Fant, fant! Zaradi tvojih lumparij bodo še tvojemu očetu rastli sivi lasje!“

Učenec: „To bo pa mojega očeta še celo veselilo, ker sedaj je popolnoma plešast!“

Pri brivcu.

„Le lepo gladko me obrite, ker se peljem jutri teden na Dunaj.“

Radovednost.

„Mama, kako pa je detetu ime, ki nam ga je nocoj štorklja prinesla?“

„Dete doslej še nima imena, ljubček.“

„To je pa čudno! Kako pa je mogla štorklja vedeti, da je dete naše in da ga mora k nam prinesti?“

Materni pouk.

Mati: „Sramota; čula sem, da imaš z nekim trgovskim pomočnikom intimno znanje!“

Hči: „Ni res! S samim šefom ga imam.“

Mati: „To je kaj druzega; saj sem si takoj mislila, da še nisi mogla tako globoko pasti!“

Dobro uporabljeni pregovor.

Ona: „Kdaj me misliš pravzaprav poročiti, Ivan?“

On: „Saj veš, da mislim pošteno s teboj.“

Ona: „Aha, poštenost traja nadalje.“

Politika.

Gospod: „Kako pa to, Malka, da neseš vsako jutro najprej gospe zajutrek, potem še le meni?“

Kuharica: „Ko bi ga nesla prej vam, bi gospa to takoj na meni opazila.“

PRETEKLOST.

Rajko Keber se je zaročil z Reziko Rakovo. On je bil trgovski potovalec, ona pa modistka. Razlika v starosti med njima ni bila velika in tudi temperamenta obeh sta se še precej strinjala. Tako bi torej ne bilo za njuni zakon nobenih ovir, ko bi Rajko ne imel že prej intimnega znanja z neko šiviljo, Rezika pa z nekim privatnim uradnikom.

Oba sta si seveda želela, da bi ostala njuna preteklost druzega proti drugemu neznana, zato sta storila tudi oba potrebne korake, da pregovorita in pretrgata z lepa dosedanje zveze.

Rajko je toraj hitel nemudoma k šivilji, svoji dosedanji ljubici. Presenečena je vstala šivilja s svojega sedeža, ko je zagledala svojega ljubimca Rajka. „Rajko", vskliknila je „ne izdaj me, mislim se omožiti!" Rajko je bil presrečen, da je šlo vse tako gladko in da mu ne stavi nobenih zaprek. Izpremenil je takoj svojo taktiko ter odgovoril nekako oblastno: „Naj bo; toda ostala si bova tudi v bodoče dobra prijatelja," in vzel si je nato takoj predujem v obliki krepkega poljuba.

Privatni uradnik je v istem času hitel k Rakovi Reziki in se je nemalo začudil, ko mu je skočila Rezika nasproti ter ga za božjo voljo prosila, naj jo ne izda njenemu ženinu in naj molči o njunem razmerju, ker se namerava v kratkem poročiti. Tudi uradnik je sklenil s svojo dosedanjo ljubico premirje s pogojem, da ostaneta tudi v bodoče če tudi tajna toda tem iskrenejša prijatelja.

Tako sta se toraj Rajko Keber in Rezika Rak brez ovir poročila, vživala pa pri tem še vedno preteklost, sedanjost in tudi skrbela za bodočnost.

Aha.

— „Kako gre pa kaj gospodični Brumnovi, ki je morala iz zdravstvenih ozirov nenadoma na jug?“

— „Za nekaj malega bolje.“

Vedno pri kupčiji.

Razbojnik: „Denar sem!“

Bankir: „Po koliko odstotkov obresti?“

O ne!

On: „Ali ste bili kaj užaljeni, gospodična, da sem se vam jaz starček, drznil približati?“

Ona: „Kaj še! Vedela sem takoj, da morate biti premožni, ker si upate privoščiti tako — razkošje.“

Kuhinjska idila.

Kuharica: „Ti me toraj resnično ljubiš, Janez?"

Prostak: „Ti še vprašaš? Enkrat na teden mi daš po eno klobaso, jaz pridem pa vkljub temu vsak večer k tebi."

Nadomestek.

„Mama, jaz se hočem omožiti.

„Beži, beži, frklja; ti si še veliko premlada za to!"

„Potem mi pa naročite onega učitelja za klavir, ki ga ima tudi moja prijateljica Ema."

Razloček.

On: „Vi toraj ne morete nikdar moja postati?"

Ona: „Tega nisem rekla! Rekla sem le, da ne morem postati Vaša soproga."

Za začetek.

„Kako ti ugaja moj ženin?"

„No, za začetek bo že!"

Domnevanje.

„Mojemu ženinu, blagajničarju Vrabcu, se je gotovo kaj pripetilo, ker mi že štirinajst dni ni poslal nobenega denarja."

„Ali misliš, da je zbolel, da leži?"

„O ne; temveč, da sedi!"

VGLAŠEVALEC KLAVIRJEV.

Tovarnar Franjo Šparovec, že prileten vendar še precej ohranjen gospod, poročil se je s komaj dvajsetletno deklico. O takih zakonih bi se dalo marsikaj povedati; toda kar je to je.

Mlade ženice potrebujejo, ako imajo priletne počitkaželjne soproge, pač kako drugo razvedrilo. Gospa Franja — tako je bilo ime Šparovčevi ženski — je imela veliko veselje do igranja na klavir in nje soprog je bil izredno vesel, da jo je to veselje vezalo na dom ter ji krajšalo dolgočasne ure.

Nekaj pa ni šlo Šparovcu v glavo. Klavir, katerega je kupil za svojo soprogo pri najslovitejši tvrdki, bil je malodane vedno razglašen in gospa Franja je skoro vsak drugi dan pripovedovala soprogu, da je moral zopet priti vglaševalec klavirjev.

Dolgo časa se tovarnar Šparovec ni brigal mnogo za taka poročila, nekega dne pa se je vendar namenil interpelirati vglaševalca. Prišel je nekoč nepričakovano domov in srečal lepega brhkega mladeniča na stopnicah, baš ko je zapustil njegovo stanovanje.

„Kdo je bil to?“ zahreščal je na svojo soprogo.

„Vglaševalec klavirjev,“ odgovorila je gospa Franja ter lahno zarudela.

„Ta ne razume svojega poklica,“ razjezil se je soprog „in jaz ti bom preskrbel druzega veščaka, da ti bo vglasil klavir.“

Že prihodnji dan prišel je petinšestdesetletni gospod k gospej Franji ter ji vglasil klavir.

Od tega dne ni bil klavir nikdar več razglašen — tembolj pa je bila razglašena gospa Franja.

ČASTIVREDNA DRUŽBA.

Moric Škarja je bil urednik klerikalnega, Izidor Črnivec pa liberalnega časopisa, vzlic temu pa sta si bila leta in leta iskrena prijatelja. Pred nekimi volitvami pa sta si prišla vendar tako navskriž, da se nista samo sporekla in z grdimi priimki obkladala, temveč skočila sta si celo v lase ter si jih prav pošteno premešala.

Naslednji dan po tej časnikarski katastrofi pa je srečal Morica Škarjo star znanec ter mu zaupno povedal, da ga bo Izidor Ćrnivec pozval na dvoboj.

„Smešno," odvrnil je Moric Škarja svojemu znancu. „Povedal bom častnemu sodu take lumparije od Črnivca, da ga bo kratkomalo izpoznalo nesposobnim za zadoščenje."

„Morebiti ga bo častni sod vkljub temu priznal sposobnega in potem bo dvoboj neizogiben," postrašil je znanec Škarjo.

„Tako; no potem bom pa častnemu sodu povedal toliko svojih lastnih lumparij, da bo moralo mene smatrati nesposobnim za zadoščenje."

Načelo služkinj.

Najdalje še vživa služkinja v službi zaupanje, ako je napram gospodinji previdna, napram gospodarju pa neprevidna.

Novi strežaj.

Gospa: „Vaša dosedanja gospoda mi je priporočila vas kot zelo inteligentnega strežaja."

Strežaj: „To je bilo pravično, kajti čestokrat sem moral v odsotnosti gospoda izvrševati celo njegove privatne dolžnosti."

Vzgled.

»Le nikar se ne jezi, stara, če sem se ga malo preveč navlekel. Vzemi si za vzgled luno, ki se tako prijazno smehlja.«

»Luno si vzemi raje ti za vzgled. Luna je samo vsake štiri tedne polna, ti si pa vsak večer!«

Praktičen.

Ona: „Ti se menda bojiš, da bi jaz še drugih ne ljubila?"

On: „Ako ti druge ljubiš, nič ne dé, samo pustiti ne smeš, da bi te drugi ljubili."

Kavalir.

„Kaj pa počenja tvoj oče?"

„Dela, od zore do noči dela, tako, da me je prav res sram, kadar se o njem govori."

Navihanka.

„Ali si kaj zakričala, ko te je doktor Ivan na stopnicah poljubil?"

„Saj nisem neumna! Ivan je tako strašno bojazljiv, da bi takoj bežal, ko bi zakričala!"

Založba in tisk Dragotina Hribarja v Ljubljani. — Ureja Srečko Magolič,